Canoane de rugăciune de la praznicul Naşterii Domnului
(25 decembrie/ 7 ianuarie)

Materiale despre Naşterea Domnului nostru Iisus Hristos:

https://archive.org/details/@steaemy?query=Na%C5%9Fterea+Domnului+nostru+Iisus+Hristos

https://independent.academia.edu/emystea/Na%C5%9Fterea-Domnului-(-25-dec)

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Na%C5%9Fterea+Domnului+

***

Naşterea Ta, Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoştinţei; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor de la Stea s-au învăţat să se închine Ţie, Soarelui dreptăţii şi să Te cunoască pe Tine, Răsăritul Cel de sus, Doamne, Slavă Ţie!

Canon de rugăciune la praznicul Naşterii Domnului (I)

facere a lui Cosma

Tropar la praznicul Naşterii Domnului (Crăciunului), glasul al 4-lea: Naşterea Ta, Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoştinţei; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor de la Stea s-au învăţat să se închine Ţie, Soarelui dreptăţii şi să Te cunoască pe Tine, Răsăritul Cel de sus, Doamne, Slavă Ţie!

Tropar la praznicul Naşterii Domnului (Crăciunului), glasul al 6-lea: În Taină Te-ai născut în peşteră, dar cerul pe Tine tuturor Te-a propovăduit, punând Steaua înainte ca o gură, Mântuitorule. Şi a adus Ţie pe magi, care Ţi s-au închinat cu credinţă; împreună cu care miluieşte-ne pe noi.

Tropar la praznicul Naşterii Domnului (Crăciunului), glasul al 6-lea: Răsărit-ai, Hristoase, ca un Soare înţelegător al dreptăţii; şi Steaua Te-a arătat încăput în peşteră, pe Tine, Cel Neîncăput. Pe magi i-ai îndreptat spre închinarea Ta, cu care împreună Te slăvim, Dătătorule de viaţă, Slavă Ţie!

Cântarea 1

Irmos: Hristos Se naşte, slăviţi-L! Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L! Hristos pe pământ, înălţaţi-vă! Cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L popoare, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Pe cel căzut pentru neascultare, pe cel făcut după chipul lui Dumnezeu, pe cel ce era cu totul în stricăciune, pe cel lipsit de viaţa dumnezeiască cea bună iarăşi îl înnoieşte, ca un înţelept Ziditor, că S-a prea slăvit!

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Văzând Ziditorul pe omul pe care l-a zidit cu mâinile pierind, plecând cerurile, S-a pogorât şi pe acesta, Întrupându-Se din dumnezeiasca Fecioară, îl zideşte cu totul din nou, cu adevărat, că S-a prea slăvit!

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Înţelepciunea, Cuvântul şi Puterea, Fiul şi strălucirea Tatălui, Hristos Dumnezeu, tăinuindu-Se de Puterile cele cu mult mai presus de lume şi de cele ce sunt pe pământ şi Întrupându-Se ne-a înnoit pe noi; că S-a prea slăvit!

Cântarea a 3-a

Irmos: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat fără sământă, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne!

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Cel ce s-a împărtăşit de insuflarea celei prea bune, Adam cel din ţărână şi în stricăciune a alunecat prin amăgirea femeii, din femeie văzând pe Hristos a strigat: Cel ce pentru mine, ca mine Te-ai făcut, Sfânt eşti, Doamne!

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Asemenea la chip cu amestecarea cea de jos din ţărână făcându-Te, Hristoase şi cu împărtăşirea trupului căzut, l-ai împărtăşit pe acesta de firea cea dumnezeiască, Om

făcându-Te şi rămânând Dumnezeu, Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Betleeme, Împăratul domnilor Iudeii, veseleşte-te! Că Cel ce paşte pe Israel şi stă pe umeri de Heruvimi, Hristos, din tine strălucitor a ieşit şi a înălţat fruntea noastră şi peste toţi împărăţeşte.

Cântarea a 4-a

Irmos: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Cel Lăudat, din muntele cel cu umbra deasă. Venit-ai, Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu. Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Tu, Cel pe care de demult mai înainte L-a numit Iacob, Aşteptarea neamurilor, din seminţia lui Iuda ai răsărit, Hristoase şi puterea Damascului şi prăzile Samariei ai venit să le primeşti, prefăcând înşelăciunea în credinţă plăcută lui Dumnezeu. Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Pe înţelepţii ucenici ai cuvintelor vrăjitorului Valaam, cel de demult, pe cititorii în stele, pe cei ce se aduceau pârgă din păgâni, de bucurie i-ai umplut, răsărindu-le Tu, Stăpâne, stea din Iacob şi i-ai primit cu adevărat pe aceia care Ţi-au adus daruri bine primite.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Ca ploaia pe lână Te-ai pogorât în pântecele Fecioarei, Hristoase şi ca nişte picături ce picură pe pământ au căzut înaintea Ta, Mântuitorule, etiopienii şi tarsienii, insulele arabilor, Saba şi cei ce stăpânesc tot pământul midienilor. Slavă puterii Tale, Doamne!

Cântarea a 5-a

Irmos: Dumnezeu fiind al păcii, Tată al îndurărilor, ai trimis nouă pe Îngerul Sfatului Tău celui mare, dăruindu-ne pace; deci povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Cu robii Te-ai înscris, poruncii Cezarului plecându-Te şi pe noi, cei ce eram robi vrăjmaşului şi păcatului, ne-ai eliberat, Hristoase; sărăcind cu totul pentru noi şi pe cel din ţărână prin unire şi împărtăşire l-ai îndumnezeit.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Iată Fecioara, precum s-a zis de demult, în pântece zămislind, a născut pe Dumnezeu, Cel ce S-a făcut Om şi a rămas Fecioară, prin care împăcându-ne noi păcătoşii cu Dumnezeu, pe aceasta ce este cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, cu credinţă, o lăudăm.

Cântarea a 6-a

Irmos: Din pântece pe Iona, ca pe un prunc, l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit. Iar Cuvântul în Fecioară Sălăşluindu-Se şi Trup luând, a ieşit lăsând-o nestricată; că Cel ce n-a pătimit stricăciune, pe Ceea ce L-a născut a păzit-o nevătămată.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Venit-a Întrupându-Se Hristos, Dumnezeul nostru, pe care Tatăl din pântece mai înainte de Luceafăr L-a Născut şi Cel ce ţine frânele prea curatelor Puteri în ieslea dobitoacelor este culcat; cu scutece este Înfăşat, dar dezleagă legăturile cele cu multe împletituri ale păcatelor.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Prunc tânăr din frământătura lui Adam S-a Născut Fiul şi S-a dat credincioşilor. Acesta este Părinte şi Domn al veacului ce va să fie şi Se cheamă Înger de mare Sfat. Acesta este Dumnezeu tare, care ţine cârmuirea făpturii.

Condac, glasul al 3-lea. **Podobie:** Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii în dreapta credinţă fiind crescuţi, păgâneasca poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat; ci în mijlocul văpăii stând, au cântat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Păstorii cei ce petreceau noaptea în câmp au primit cu spaimă arătarea Luminii; că slava Domnului i-a înconjurat cu strălucire şi Îngerul le-a strigat: cântaţi, că S-a născut Hristos. Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Deodată cu cuvântul Îngerului, Oştile cereşti au strigat: ***Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire.*** Hristos a strălucit. Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Ce cuvânt este acesta, zis-au păstorii? Veniţi să vedem pe Cel ce S-a născut, pe Dumnezeu Hristos. Şi ajungând la Betleem s-au închinat Lui şi Celei ce L-a născut, cântând: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul Minunii celei mai presus de fire; că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii pântecele Fecioarei, în care a intrat. Pentru aceasta, cântând, să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Fiica Babilonului trage la sine, din Sion, pe tinerii lui David cei robiţi şi trimite slugi pe magii aducători de daruri, ca să se roage fiicei lui David, Celei primitoare de Dumnezeu. Pentru aceasta, cântând să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Jalea a îndepărtat organele cântării, că fiii Sionului n-au mai cântat cântări în pământ străin; iar Hristos, cel ce a răsărit în Betleem, a stricat toată înşelăciunea Babilonului şi armonia cântăreţilor. Pentru aceasta cântând, să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Prăzile împărătesei Sionului şi bogăţia cea agonisită cu sabia le-a luat Babilonul; dar Hristos cu povăţuirea Stelei a tras în Sion vistieriile acestuia şi pe magii cei în stele cititori. Pentru aceasta cântând, să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe cea mai cinstită şi mai mărită decât Oştile cele de sus, pe Fecioara prea curată, de Dumnezeu Născătoarea.***

Irmos: Taină minunată şi neobişnuită văd, cer fiind peştera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care S-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care lăudându-L Îl slăvim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Dumnezeu, cel ce S-a născut cu Trup din Fecioară.***

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Împăratul, cel ce S-a născut în peşteră din Fecioară.***

Troparul: Minunata mergere a Stelei celei noi şi neobişnuite, de curând ivită, înaintea căreia se plecau cerurile, văzând-o magii, au mărturisit pe Hristos Împăratul născut pe pământ, în Betleem, spre mântuirea noastră.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Dumnezeu, căruia I S-au închinat magii.***

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Cel ce a fost vestit de Stea magilor.***

Troparul: Magii întrebând: unde este Pruncul Împărat, Cel de curând Născut, a cărui Stea s-a arătat, că am venit să ne închinăm Lui, s-a mâniat Irod şi s-a tulburat, semeţindu-se luptătorul împotriva lui Dumnezeu, a omorî pe Hristos.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe prea curata Fecioară şi singura de Dumnezeu Născătoarea, care a născut pe Hristos Împăratul.***

Stih: ***Magii şi păstorii au venit să se închine lui Hristos, celui ce S-a născut în cetatea Betleemului.***

Troparul: Cunoscut-a cu dinadinsul Irod vremea Stelei, prin ale cărei povăţuiri s-au închinat magii în Betleem lui Hristos, cu daruri şi de Înger fiind povăţuiţi către ţara lor, au lăsat batjocorit pe cumplitul ucigător de prunci.

Stih: ***Astăzi Fecioara naşte pe Stăpânul înăuntru, în peşteră!***

Irmos: Mai lesne este, Fecioară, pentru noi să iubim tăcerea, căci este lucru nepri-mejdios, decât a împleti din dragoste cântări cu osârdie alcătuite, căci este lucru anevoios. Ci, o, Maică, pe cât binevoieşti dă-ne şi nouă această putere.

Stih: ***Astăzi Stăpânul Se naşte ca un Prunc din Fecioară.***

Stih: ***Astăzi păstorii văd pe Mântuitorul în scutece înfăşat şi în iesle culcat.***

Stih: ***Astăzi Stăpânul cel nepipăit în scutece Se înfaşă ca un Prunc.***

Stih: ***Astăzi toată zidirea se bucură şi se veseleşte, că Hristos S-a născut din tânăra Fecioară.***

Troparul: Chipurile cele nelămurite şi umbrele văzându-le sfârşite, o, Maică prea curată a Cuvântului, cel ce S-a arătat de curând din uşă încuiată şi socotind a fi El Lumina adevărului, după vrednicie binecuvântăm pântecele tău.

Stih: ***Puterile cereşti vestesc lumii pe Mântuitorul, Domnul şi Stăpânul, cel ce S-a născut.***

În loc de ***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.***

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, Stăpânirea Dumnezeirii celei în Trei Ipostasuri şi Nedespărţită.***

În loc de ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).***

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Cel ce ne-a izbăvit pe noi din blestem.***

Troparul: Dorul dobândindu-şi şi învrednicindu-se de venirea lui Hristos, poporul cel plăcut lui Hristos se roagă acum, cu lacrimi, să-i dai, prea curată Fecioară şi harul naşterii celei de a doua, cel de viaţă făcător, ca să se închine strălucirii tale.

Catavasie: Taină minunată şi neobişnuită văd, cer fiind peştera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care S-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care, lăudându-L Îl slăvim.

Catavasie: Mai lesne este, Fecioară, pentru noi să iubim tăcerea, căci este lucru neprimejdios, decât a împleti din dragoste cântări cu osârdie alcătuite, căci este lucru anevoios. Ci, o, Maică, pe cât binevoieşti dă-ne şi nouă această putere.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Porunca cea cu taină luând-o întru cunoştinţă, cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape, fără schimbare, tot întru tine. Pe care şi văzându-L în pântecele Tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

Să se bucure cerul, să se veselească pământul! Că S-a născut pe pământ Mielul lui Dumnezeu, dând izbăvirea lumii. Cuvântul, cel ce era în Sânurile Tatălui, a ieşit fără de sământă din Fecioară; de Acela magii s-au înspăimântat, văzându-L născându-Se în Betleem ca un Prunc; pe care toate Îl slăvesc.

Canon de rugăciune la praznicul Naşterii Domnului (Crăciunul) (2)

facere a lui Ioan monahul

Tropar la praznicul Naşterii Domnului (Crăciunului), glasul al 4-lea: Naşterea Ta, Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoştinţei; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor de la Stea s-au învăţat să se închine Ţie, Soarelui dreptăţii şi să Te cunoască pe Tine, Răsăritul Cel de sus, Doamne, Slavă Ţie!

Tropar la praznicul Naşterii Domnului (Crăciunului), glasul al 6-lea: În Taină Te-ai născut în peşteră, dar cerul pe Tine tuturor Te-a propovăduit, punând Steaua înainte ca o gură, Mântuitorule. Şi a adus Ţie pe magi, care Ţi s-au închinat cu credinţă; împreună cu care miluieşte-ne pe noi.

Tropar la praznicul Naşterii Domnului (Crăciunului), glasul al 6-lea: Răsărit-ai, Hristoase, ca un Soare înţelegător al dreptăţii; şi Steaua Te-a arătat încăput în peşteră, pe Tine, Cel Neîncăput. Pe magi i-ai îndreptat spre închinarea Ta, cu care împreună Te slăvim, Dătătorule de viaţă, Slavă Ţie!

Cântarea 1

Irmos: Minune făcând a mântuit pe popor, Stăpânul, uscând oarecând valul mării. Şi din Fecioară născându-Se, ne-a deschis calea spre ceruri. Pe Cel de o Fiinţă cu Tatăl şi cu noi oamenii Îl slăvim.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Pântecele sfânt a purtat pe Cuvântul cel închipuit cândva în rugul ce ardea şi nu se mistuia, Dumnezeu fiind şi în chip omenesc văzut, care a dezlegat din blestemul cel de demult pântecele Evei, pe Acela Îl slăvim.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Steaua a arătat magilor pe Cuvântul, cel ce a venit să oprească păcatul. Pe Cel Milostiv în peşteră săracă şi în scutece văzându-L ei înfăşat, s-au bucurat de El, ca de un Om şi Domn.

Catavasie: Hristos Se naşte, slăviţi-L! Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L! Hristos pe pământ, înălţaţi-vă! Cântaţi Domnului tot pământul şi cu veselie lăudaţi-L popoare, că S-a prea slăvit.

Catavasie: Minune făcând a mântuit pe popor, Stăpânul, uscând oarecând valul mării. Şi din Fecioară născându-Se, ne-a deschis calea spre ceruri. Pe Cel de o Fiinţă cu Tatăl şi cu noi oamenii Îl slăvim.

Cântarea a 3-a

Irmos: Vino spre cântarea robilor Tăi, Bunule, smerind sprânceana înălţată a vrăjmaşului; păzind, Fericite Atotvăzătorule, pe cântăreţi mai presus de păcat, întăriţi neclintit pe temeiul credinţei.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Naşterea sfântă a celei Preacurate, mai presus de gând văzând-o păstorii, s-au înfricoşat de Minunea cea mare. Îngerii cântând, lăudau pe Stăpânul, fără sământă Întrupat din Fecioară.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Din înălţimea cerului, Împăratul vine la noi, din curata Fecioară, Dumnezeu fiind, dar în vremea din urmă Cuvânt Întrupat; ca să cheme la Sine din stricăciune pe omul cel zidit întâi.

Catavasie: Fiului, Celui Născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci şi mai pe urmă din Fecioară Întrupat fără sământă, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne!

Catavasie: Vino spre cântarea robilor Tăi, Bunule, smerind sprânceana înălţată a vrăjmaşului; păzind, Fericite Atotvăzătorule, pe cântăreţi mai presus de păcat, întăriţi neclintit pe temeiul credinţei.

Cântarea a 4-a

Irmos: Înnoirea neamului omenesc de demult cântând proorocul Avacum, mai înainte a vestit-o, învrednicindu-se în chip de negrăit a-i vedea Întruchiparea; că Prunc tânăr din muntele Fecioarei a ieşit Cuvântul, spre înnoirea popoarelor.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Întocmai la chip cu oamenii venit-ai, de voie luând Trup din Fecioară, Doamne; ca să-i curăţeşti pe toţi de veninul şarpelui, aducându-i din porţile iadului la Lumina cea de viaţă purtătoare.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Toţi cei ce eraţi cufundaţi în pierzare, izbăvindu-vă de sub mâna celui rău, ridicaţi-vă cu cântări de laudă, slăvind pe Hristos, pe Binefăcătorul, cel ce a venit la noi din marea Lui milă.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Din rădăcina lui Iesei odrăslind, hotarul firii l-ai depăşit, Fecioară; căci tu ai născut pe Cuvântul Tatălui cel fără de ani, precum a binevoit; care te-a păzit nestricată, Stăpână.

Catavasie: Toiag din rădăcina lui Iesei şi floare dintr-însul, Hristoase, din Fecioară ai odrăslit, Cel Lăudat, din muntele cel cu umbră deasă. Venit-ai, Întrupându-Te din cea neispitită de bărbat, Cel fără de trup şi Dumnezeu. Slavă puterii Tale, Doamne!

Catavasie: Înnoirea neamului omenesc de demult cântând proorocul Avacum, mai înainte a vestit-o, învrednicindu-se în chip de negrăit a-i vedea Întruchiparea; că Prunc tânăr din muntele Fecioarei a ieşit Cuvântul, spre înnoirea popoarelor.

Cântarea a 5-a

Irmos: Din noaptea lucrurilor întunecatei rătăciri, curăţire eşti, Hristoase, nouă celor ce cântăm acum Ţie cântare cu priveghere, ca unui Făcător de bine; să vii dăruindu-ne şi cărare lesnicioasă, pe care umblând, vom afla laudă.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Cumplita vrajbă între Ziditor şi făptură prin venirea Sa tăind-o Stăpânul, a pierdut de tot pe pierzătorul vrăjmaş şi lumea unind cu Puterile cele de sus, a apropiat pe Ziditor de oameni.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Neamul ce era altădată în umbră a văzut acum Lumină strălucită; iar pe cei păgâni Fiul aducându-i Tatălui moştenire, a împărtăşit har tainic acolo unde stăpânea înainte păcatul.

Catavasie: Dumnezeu fiind al păcii, Tată al îndurărilor, ai trimis nouă pe Îngerul Sfatului Tău celui mare, dăruindu-ne pace; deci povăţuiţi fiind la lumina cunoştinţei de Dumnezeu, de noapte mânecând, Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni.

Catavasie: Din noaptea lucrurilor întunecatei rătăciri, curăţire eşti, Hristoase, nouă celor ce cântăm acum Ţie cântare cu priveghere, ca unui Făcător de bine; să vii dăruindu-ne şi cărare lesnicioasă, pe care umblând, vom afla laudă.

Cântarea a 6-a

Irmos: Petrecând Iona în adâncurile mării, se ruga să vină valul şi să-l aline. Iar eu, rănit fiind cu a tiranului săgeată, pe Hristos, Pierzătorul celor răi, Îl chem degrab să vină spre a mea alinare.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Cuvântul, cel ce este Dumnezeu din început, văzând firea cea de jos neputincioasă, o întăreşte, aşezându-Se Însuşi ca o a doua Împărtăşire şi o arată slobozită de patimi.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

A venit Hristos din coasta lui Avraam, pe cei rău căzuţi în păcate de moarte vrând să-i ridice El, Cel ce stă în Lumină şi care ca un Prunc în iesle Se coboară, din bunătate spre mântuirea lumii.

Catavasie: Din pântece pe Iona, ca pe un prunc, l-a lepădat fiara mării, precum l-a primit. Iar Cuvântul în Fecioară Sălăşluindu-Se şi Trup luând, a ieşit lăsând-o nestricată; că Cel ce n-a pătimit stricăciune, pe ceea ce L-a născut a păzit-o nevătămată.

Catavasie: Petrecând Iona în adâncurile mării, se ruga să vină valul şi să-l aline. Iar eu, rănit fiind cu a tiranului săgeată, pe Hristos, Pierzătorul celor răi, Îl chem degrab să vină spre a mea alinare.

Condac, glasul al 3-lea. **Podobie:** Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Cântarea a 7-a

Irmos: De dragostea Împăratului a toate fiind aprinşi tinerii, batjocorit-au păgâna limbă cea hulitoare, a tiranului celui ce se mânia fără măsură; de la aceia s-a îndepărtat focul cel mult, de la cei ce grăiau Stăpânului: în veci bine eşti cuvântat.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Văpaia de foc, ca un turn ridicat, pe necredincioşi puternic i-a nimicit; iar de tinerii cei cu dreapta credinţă nici nu s-a atins, păziţi fiind de Domnul; că i-a rourat, pentru dreapta lor credinţă.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Pe cel potrivnic oamenilor, Hristoase, Întrupându-Te, amarnic l-ai ruşinat. Şi bogăţie de îndumnezeire ne-ai adus nouă, celor ce nădăjduim, care am căzut de sus în întuneric.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Păcatul lumii cel cu totul sălbatic, ce se înălţa plin de nelegiuire, Tu l-ai nimicit cu puterea cea mare. Şi pe cei ţinuţi de el mai înainte, Întrupându-Te, i-ai mântuit ca un Bun.

Catavasie: Tinerii în dreapta credinţă fiind crescuţi, păgâneasca poruncă nebăgând-o în seamă, de groaza focului nu s-au înspăimântat; ci în mijlocul văpăii stând, au cântat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Catavasie: De dragostea Împăratului a toate fiind aprinşi tinerii, batjocorit-au păgâna limbă cea hulitoare, a tiranului celui ce se mânia fără măsură; de la aceia s-a îndepărtat focul cel mult, de la cei ce grăiau Stăpânului: în veci bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii, cei nearşi de foc în Legea veche, au închipuit pântecele cel nears al Fecioarei, care mai presus de fire a născut, pecetluită fiind şi amândouă lucrând o facere de minuni, pe popoare la cântare le ridică darul.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Toată făptura cu mult cutremur scăpând de ispitirea de demult a celui rău, cu tinereţe laudă pe Cuvântul, cel ce S-a smerit şi-L slăveşte cu frică; stricată fiind, dar tot nădăjduieşte.

Stih: ***Slavă Ţie, Doamne, Slavă Ţie!***

Venit-ai la noi să întorci firea oamenilor la păşunea cea înflorită din munţii pustiei, Tu, Ridicarea lumii şi să nimiceşti puterea vrăjmaşului, arătându-Te Om, Veşnicule Stăpân.

Catavasie: Cuptorul cel răcorit a închipuit chipul Minunii celei mai presus de fire; că nu a ars pe tinerii pe care i-a primit, precum nici Focul Dumnezeirii pântecele

Fecioarei, în care a intrat. Pentru aceasta, cântând, să strigăm: să binecuvânteze toată făptura pe Domnul şi să-L prea înalţe întru toţi vecii.

Catavasie: Tinerii, cei nearşi de foc în Legea veche, au închipuit pântecele cel nears al Fecioarei, care mai presus de fire a născut, pecetluită fiind şi amândouă lucrând o facere de minuni, pe popoare la cântare le ridică darul.

Cântarea a 9-a

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe cea mai cinstită şi mai mărită decât Oştile cele de sus, pe Fecioara prea curată, de Dumnezeu Născătoarea.***

Irmos: Taină minunată şi neobişnuită văd, cer fiind peştera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care S-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care lăudându-L Îl slăvim.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Dumnezeu, cel ce S-a născut cu Trup din Fecioară.***

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Împăratul, cel ce S-a născut în peşteră din Fecioară.***

Troparul: Minunata mergere a Stelei celei noi şi neobişnuite, de curând ivită, înaintea căreia se plecau cerurile, văzând-o magii, au mărturisit pe Hristos Împăratul Născut pe pământ, în Betleem, spre mântuirea noastră.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Dumnezeu, căruia I S-au închinat magii.***

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Cel ce a fost vestit de Stea magilor.***

Troparul: Magii întrebând: unde este Pruncul Împărat, Cel de curând Născut, a cărui Stea s-a arătat, că am venit să ne închinăm Lui, s-a mâniat Irod şi s-a tulburat, semeţindu-se luptătorul împotriva lui Dumnezeu, a omorî pe Hristos.

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe prea curata Fecioară şi singura de Dumnezeu Născătoarea, care a născut pe Hristos Împăratul.***

Stih: ***Magii şi păstorii au venit să se închine lui Hristos, celui ce S-a născut în cetatea Betleemului.***

Troparul: Cunoscut-a cu dinadinsul Irod vremea Stelei, prin ale cărei povăţuiri s-au închinat magii în Betleem lui Hristos, cu daruri şi de Înger fiind povăţuiţi către ţara lor, au lăsat batjocorit pe cumplitul ucigător de prunci.

Stih: ***Astăzi Fecioara naşte pe Stăpânul înăuntru, în peşteră!***

Irmos: Mai lesne este, Fecioară, pentru noi să iubim tăcerea, căci este lucru neprimejdios, decât a împleti din dragoste cântări cu osârdie alcătuite, căci este lucru anevoios. Ci, o, Maică, pe cât binevoieşti dă-ne şi nouă această putere.

Stih: ***Astăzi Stăpânul Se naşte ca un Prunc din Fecioară.***

Stih: ***Astăzi păstorii văd pe Mântuitorul în scutece înfăşat şi în iesle culcat.***

Stih: ***Astăzi Stăpânul cel nepipăit în scutece Se înfaşă ca un Prunc.***

Stih: ***Astăzi toată zidirea se bucură şi se veseleşte, că Hristos S-a născut din tânăra Fecioară.***

Troparul: Chipurile cele nelămurite şi umbrele văzându-le sfârşite, o, Maică prea curată a Cuvântului, cel ce S-a arătat de curând din uşă încuiată şi socotind a fi El Lumina adevărului, după vrednicie binecuvântăm pântecele tău.

Stih: ***Puterile cereşti vestesc lumii pe Mântuitorul, Domnul şi Stăpânul, cel ce S-a născut.***

În loc de ***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.***

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, Stăpânirea Dumnezeirii celei în Trei Ipostasuri şi Nedespărţită.***

În loc de ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).***

Stih: ***Măreşte, suflete al meu, pe Cel ce ne-a izbăvit pe noi din blestem.***

Troparul: Dorul dobândindu-şi şi învrednicindu-se de venirea lui Hristos, poporul cel plăcut lui Hristos se roagă acum, cu lacrimi, să-i dai, prea curată Fecioară şi harul naşterii celei de a doua, cel de viaţă făcător, ca să se închine strălucirii tale.

Catavasie: Taină minunată şi neobişnuită văd, cer fiind peştera, scaun de Heruvimi Fecioara, ieslea sălăşluire, întru care S-a culcat Cel Neîncăput, Hristos Dumnezeu, pe care, lăudându-L Îl slăvim.

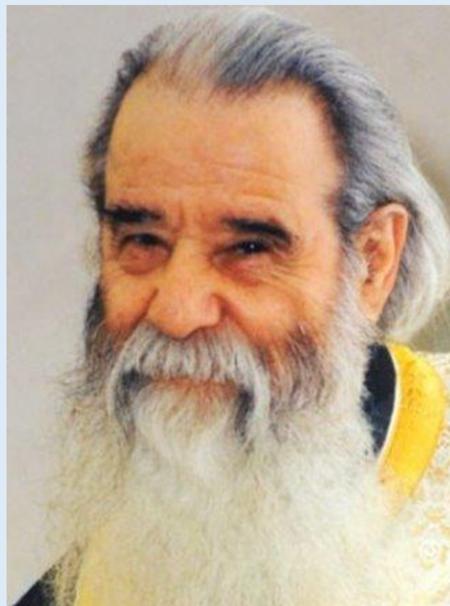
Catavasie: Mai lesne este, Fecioară, pentru noi să iubim tăcerea, căci este lucru neprimejdios, decât a împleti din dragoste cântări cu osârdie alcătuite, căci este lucru anevoios. Ci, o, Maică, pe cât binevoieşti dă-ne şi nouă această putere.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Porunca cea cu taină luând-o întru cunoştinţă, cel fără de trup, în casa lui Iosif degrab a stătut înainte, zicând celei ce nu ştia de nuntă: Cel ce a plecat cu pogorârea cerurile încape, fără schimbare, tot întru tine. Pe care şi văzându-L în pântecele Tău, luând chip de rob, mă spăimântez a striga către tine: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară.

Să se bucure cerul, să se veselească pământul! Că S-a născut pe pământ Mielul lui Dumnezeu, dând izbăvirea lumii. Cuvântul, cel ce era în Sânurile Tatălui, a ieşit fără de sămânţă din Fecioară; de Acela magii s-au înspăimântat, văzându-L născându-Se în Betleem ca un Prunc; pe care toate Îl slăvesc.

***

Părintele Constantin Galeriu - Predică a la praznicul Naşterii Domnului

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Binecuvântaţi creştini în Sfânta Biserică a Domnului nostru Iisus Hristos! În întâmpinarea coborârii Fiului lui Dumnezeu la noi, a vestit atunci îngerul păstorilor: ***Astăzi vi S-a născut Mântuitor, Hristos Domnul.*** Biserica la fel gră-ieşte: ***Fecioara astăzi pe Cel mai presus de fiinţă naşte.*** Poporul dreptcredincios răspunde la fel: Astăzi S-a născut Hristos, Mesia chip luminos; sau: O, ce veste minunată în Betleem ni se arată, că astăzi S-a născut Cel fără de început.

Doamne! Neîncetat ne întâmpină acest astăzi, care este numele timpului lui Dumnezeu şi, atunci, numele evenimentelor dumnezeieşti care, săvârşite într-un astăzi al lui Dumnezeu, sunt ale eternităţii; sunt un neîncetat astăzi.

Faptele noastre sunt de ieri, de azi, sau de mâine. Despre demon spuneam: ale lui sunt totdeauna mâine; iar ale lui Dumnezeu sunt într-un etern astăzi. Şi nu numai că nu se învecheşte taina lui Hristos, taina naşterii Lui, ci se înnoieşte neîncetat.

E un cuvânt în dumnezeiasca Scriptură, pe limba grecească - apax - adică odată; dar o dată săvârşit un act dumnezeiesc e pentru totdeauna, e pentru veşnicie. ***Iar nouă se cuvine, luminaţi de Duhul Sfânt, nu numai să trăim acest act dumnezeiesc ca un astăzi, ci să simţim cum neîncetat sorbim din el noi şi noi taine; căci naşterea lui Dumnezeu - zice Cartea Sfântă - înnoieşte firile; şi ne înnoieşte şi pe noi.***

Vedeţi, Evanghelia după Ioan spune: ***La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era dintru început la Dumnezeu (Ioan 1;1,2).*** Iar despre cuvânt, Mântuitorul spune că este sământă, şi atunci, fiind sământă, din sămânţa lui Dumnezeu-Cuvântul creşte întreaga istorie a mântuirii; şi nu numai a mântuirii ci şi a creaţiei, pentru că toate prin Dumnezeu-Cuvântul s-au făcut. Şi El, Dumnezeu-Cuvântul, ni S-a descoperit şi ne-a spus: ***Eu sunt tulpina, Eu sunt viţa; voi sunteţi mlădiţele (Ioan 15, 5).*** Un Părinte al Bisericii spune: El este Rădăcina. Şi din Rădăcină, neîncetat, creşte întreaga umanitate, întreaga istorie şi creaţia însăşi.

Aşa Îl simţim atunci pe El, pe Hristos, naşterea Lui. ***Mai zice un cuvânt dumnezeiesc al slujbei de Crăciun că El, Fiul, a venit să ridice chipul cel mai înainte căzut. Chipul - adică pe cel zidit după Chip, pe noi.*** Atunci, deodată, taina Crăciunului ne duce şi întru început şi ne deschide şi calea spre viitor, spre veşnicie. Ne deschide taina creaţiei, taina omului.

Zicea un suflet trist, neliniştit: Ce sunt nu ştiu, iar ce ştiu nu sunt. Dar descoperirea, mesajul biblic, divin, spune: ***A zis Dumnezeu: Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră (Facerea 1, 26).***

Şi Sfântul Vasile cel mare se întreabă: Cui i-a zis Dumnezeu (Tatăl - pentru că în Scriptură, totdeauna când se rosteşte cuvântul Dumnezeu, se referă la Tatăl; numai în câteva locuri are o altă înţelegere): „Să facem om după chipul şi asemănarea Noastră"? Şi tot el răspunde: Cui altuia dacă nu propriului Său Fiu şi Chip, Celui care este Strălucirea slavei Sale şi Chipul fiinţei Sale, Chipul ipostasului, Chipul Părintelui Ceresc?! Lui, Fiului Său.

Şi adaugă Scriptura: ***Şi l-a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său***, bărbat şi femeie i-a făcut pe ei, după Chipul Său: Fiul.

O, Doamne! Înţelegem noi ce descoperire uluitoare este aici, care parcă chiar în manualele noastre de teologie nu s-a evidenţiat în adânc şi mai deplin?! ***Deci Fiului Său I-a spus: Să facem om după chipul… - după chipul Fiului Său.***

În cărţile noastre, când vorbim despre chipul lui Dumnezeu în om, se spune de obicei că omul este spirit, este libertate, este capacitate creatoare, şi atâtea însuşiri ale Dumnezeirii, care, în omul zidit după chipul lui Dumnezeu, devin virtuţile noastre.

Mai precis, când Dumnezeu a luat ţărână din pământ şi, plămădindu-l, zidindu-l pe om, a suflat în faţa lui suflare de viaţă şi s-a făcut Adam cu suflet viu, a insuflat atunci propriul Său chip, al Fiului lui Dumnezeu. ***Deci în noi - să nu uităm - e chipul Fiului din veci al lui Dumnezeu.***

Aceasta e taina tainelor. Şi ştim atunci ce este omul, care e taina omului; şi să căutăm, să ne rugăm, să dorim să simţim cu ochii duhului, că adâncul din noi poartă pecetea Fiului lui Dumnezeu, a Persoanei a doua a Preasfintei Treimi, a Aceluia care a zis: „Eu şi Tatăl una suntem"; „Cine Mă vede pe Mine, vede pe Tatăl"; şi: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine". Pe El Îl vedem cu ochii Duhului Sfânt şi prin El, către Tatăl; întreagă Treimea Se dezvăluie atunci în adâncul fiinţei noastre. Aceasta e taina tainelor omului. Cât de dornici, hărăziţi cu dumnezeiescul dor, ar trebui să cugetăm ce suntem şi ce suntem chemaţi neîncetat să devenim întru asemănarea veşnică cu El.

Şi noi toţi acum, aşa să simţim, că purtăm în noi chipul Fiului lui Dumnezeu, Cel care la plinirea vremii S-a arătat în trup, a luat trupul smerit al nostru să îl

înalţe la chipul slavei Sale; cum spune Sfântul Vasile cel mare. Şi atunci, odată cu această descoperire, se deschide în larg o înţelegere şi mai adâncă, şi anume că în orice om de pe întreaga faţă a pământului - de orice seminţie, de orice limbă, de orice neam şi chiar de orice crez, de religie - în adânc e chipul Fiului lui Dumnezeu. Aceasta este o descoperire uluitoare - la care, poate, puţini am gândit. În orice om - din Asia, din Africa, din America, de oriunde, nu numai creştini ci şi necreştini - adânc, în fiecare e chipul Fiului lui Dumnezeu din veci, Care, la plinirea vremii S-a descoperit în Iisus Hristos. Iar în noi, cei botezaţi, se înnoieşte chipul lui Hristos. Căci naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firea - cum grăiam mai adineaori; şi de aceea a venit El: să ridice chipul mai înainte căzut; din toată omenirea, de pretutindeni. De aceea a venit Hristos.

Şi toată omenirea - să nu uităm - neîncetat s-a rugat; după cădere a fost cu ochii aţintiţi către venirea Fiului lui Dumnezeu. Din toate neamurile: din China, din India, de la Roma (poetul Virgiliu şi alţii); nu e răgaz acum să depănăm aceste descoperiri, dezvăluiri de taine. Întreaga istorie a Vechiului Testament tinde către Hristos, către întruparea Fiului lui Dumnezeu; şi întreaga temelie a Noului Testament de la El încoace, creşte în Hristos. Noi creştem.

În Vechiul Testament Psalmistul se ruga: ***Doamne, întoarce-ne! (Ps. 79).*** Adică: ***Întoarce-ne către Tine Doamne, şi descoperă-Ţi faţa Ta, şi vino să ne mântuieşti pe noi! Faţa Ta descoper-o! Faţa Ta, aceea care s-a arătat faţă în faţă cu Adam, când a suflat şi a întipărit Faţa Sa pe faţa lui Adam; şi pe faţa întregului neam omenesc.***

Dumnezeu, grăind către proorocul Ieremia spune: ***Cel ce deosebeşte drept de nedrept, gura Mea se va chema.*** Profetul este gura lui Dumnezeu. Apostolul e gura lui Dumnezeu. Aşa ar trebui să fie şi preotul: gura lui Dumnezeu. Şi atunci, gura lui Dumnezeu zice prin psalmist: ***Eu am zis: Voi dumnezei sunteţi, şi toţi sunteţi fii ai Celui Preaînalt. Cum fii ai Celui Preaînalt?*** Aşa: fii adoptivi prin Fiul cel din veci al Celui Preaînalt. Niciodată nu S-ar fi putut numi Tatăl ca tată, fără să fie şi Fiul din veci. Dar aşa a cugetat Tatăl cu Fiul în Duhul Sfânt: să mai aibă Fiul, fraţi adoptivi pe pământ.

De aceea părintele Stăniloae spunea că: Tatăl L-a trimis pe Fiul la plinirea vremii: Mergi şi mântuieşte-Ţi fraţii! Dezvăluie-le chipul. Chipul Tău să se arate în ei. Şi de aceea a venit Hristos: să scoată la lumină chipul Lui în noi. Şi aceasta caută.

Gândiţi-vă! Numai unul sau două locuri din Scripturi: Fecioarelor neînţelepte (Matei 25, 11), care, sărmanele, au sosit mai târziu: ***Doamne, Doamne, deschide-ne nouă!*** (Mirele intrase la nuntă); sau celor care săvârşesc nedreptatea ***(Luca 13, 25): Doamne, vor spune, n-ai vorbit Tu în pieţele noastre? Nu Te-am auzit noi pe Tine? Deschide-ne nouă! Şi va spune Judecătorul: Nu vă ştiu pe voi. - Şi fecioarelor şi acestora - Nu vă ştiu pe voi, lucrători ai nedreptăţii.***

Şi rămâi uneori uluit: ***Cum, Doamne, nu ne ştii Tu pe noi? Nu ne cunoşti Tu pe noi? Cum asta?*** Cercetând cuvântul mai adânc, în dumnezeiasca Scriptură - aşa cum ni s-a păstrat nouă în original în limba grecească - în care au propovăduit apoi apostolii, acolo spune: ουκ ειδα ειμας; ουκ [?] - adică nu - negaţia; ειμας e pronume la plural-acuzativ: pe voi; cuvântul din mijloc e central: ειδα (la indicativ prezent: ειδο - cu diftong); este verb la perfect aici iar ca substantiv: ειδος – înseamnă chip, înfăţişare. ***E uluitor înţelesul. Ce spune Hristos? - Nu-Mi recunosc chipul în voi. Nu Mă recunosc pe Mine.***

O, Doamne! Simţim în Tine atâta tristeţe, atâta dor, Doamne! Zidiţi după chipul Tău. O, Lumină a lumii! Iubire nesfârşită, bucurie a inimii! Ce durere în Tine, să nu-Ţi recunoşti chipul Tău dumnezeiesc!

Parcă-mi vin cuvintele unui poet chinuit de tot - n-a trăit decât 32 de ani - **Panait Cerna**, într-un cuvânt al lui - un poem către Iisus. Spune el

Atâta timp cât lutul n-o să crească copii
asemeni chipului Tău sfânt,
Atâta timp cât liniştea cerească n-o
să coboare în inimi pe pământ,
Atât de mult vei auzi jelire
Şi rana Ta va sângera mereu.
O, Îmblânzitor de oameni prin iubire,
Tu Ţi-ai ales destinul cel mai greu!
(De a-i îmblânzi pe oameni prin iubire).

Ca să-Şi dezvăluie din nou chipul Său dumnezeiesc; şi trist să fii şi să rosteşti: Nu-Mi recunosc chipul Meu în voi. ***Fă-ne Doamne vrednici şi pe noi ca să oglindim neîncetat chipul Tău! De aceea ai venit.*** Aceasta înseamnă a sărbători Crăciunul, Doamne!

Şi nu numai noi; căci iată, ca dintr-o sământă sfântă, Crăciunul - Naşterea lui Iisus Hristos - ne dezvăluie alte şi alte înnoiri.

Doamne! Te-a trimis Tatăl să-Ţi mântuieşti fraţii! În Predica Ta de pe Munte, Doamne, de douăsprezece ori Îl numeşti pe Părintele Ceresc, pe Dumnezeu - Tatăl nostru. Şi ne îndemni să fim milostivi, să fim desăvârşiţi asemenea Tatălui; adică în iubirea faţă de Fiul; aşa să-L iubim şi noi pe Fiul, pe Tine! Şi Tată al nostru.

Doamne, au descoperit cei ce-Ţi caută taina Ta că cel dintâi cuvânt de rugăciune rostit în istorie a fost cuvântul „tată"; de tot omul. Şi iarăşi Tu însuţi, Doamne, aşa ai rostit Rugăciunea Domnească, a Ta - aşa ne-ai învăţat. Când ucenicii Te-au rugat: ***„Învaţă-ne să ne rugăm!"*** Mai adânc - adică: ***Învaţă-ne să ne rugăm aşa cum Te rogi Tu, Iisuse Doamne, Fiule al Părintelui Ceresc, învaţă-ne să ne rugăm aşa ca Tine şi să zicem Tatăl nostru; şi aşa ne-ai învăţat pe toţi.***

Şi cum se deschide astăzi - aş îndrăzni a spune, ca un titlu - „Naşterea Domnului - Astăzi". În acest Astăzi cu care am început, Astăzi al veşniciei. Cum se deschide către întreg neamul omenesc. Noi am auzit azi: Evanghelia a început cu genealogia, cu strămoşii de la părintele Avraam până la Hristos. L-a numit pe Avraam - părintele neamului evreiesc; Evanghelia lui Matei era adresată iudeilor.

În Evanghelia de la Luca iarăşi este genealogia - adică moşii şi strămoşii Mântuitorului după trup; pentru noi toţi, ca să vedem că e rudenie după trup cu noi; începe de la Hristos şi continuă până la Adam. Şi-l numeşte pe Adam „fiul lui Dumnezeu" - deci înrădăcinat în filiaţie dumnezeiască.

Astăzi - ce ne descoperă? Creşte din sămânţa lui Dumnezeu-Cuvântul, din rădăcina Lui se dezvăluie Hristos - chipul Lui - în tot mai mulţi oameni.

Îngăduiţi - de încheiere - să vă împărtăşesc… Poate sunteţi - iertaţi-mă - aproape singurii cei care primiţi această împărtăşire aş zice nouă, de aici. Anume: De multe ori vă întrebaţi: ***Oare numai noi avem dreptate? Numai noi, creştinii? Dar ce-i cu toate celelalte neamuri? Ce e cu iudeii? Ce e cu indienii, din care au răsărit şi alte crezuri - budism şi celelalte? Sau din Japonia, din cealaltă parte a Asiei, sau Africa ş.a.m.d.?***

O, Doamne! Se dezvăluie taina lui Hristos în inimile oamenilor! A Fratelui nostru, Fiul Părintelui Ceresc, Unicul între cei unici. Cum zicea un Părinte al Bisericii: „O, Tu Cel unic între noi toţi unici!" Căci fiecare este un unic înaintea Părintelui Ceresc.

De aceea - cum zicea ***un înţelept*: „Dumnezeu e cel mai mare matematician; dar nu numără decât până la unu”**; asta însemnând că fiecare dintre noi este un unu - unic, în Cel unic Fiu al lui Dumnezeu.

Şi iată mărturia unui frate evreu din timpul nostru, un mare învăţat evreu, care L-a simţit pe Iisus cu adevărat ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Frate unic al nostru. E vorba despre ***Martin Buber, filosof*** trăind între 1878 şi 1965 (în final voi grăi despre unul încă tânăr şi în ziua de astăzi; tot la fel - care L-a cunoscut pe Hristos); şi filosoful acesta are o carte care l-a făcut celebru: „Eu şi tu” - arătând că eu nu mă pot descoperi ca „eu”, ca persoană, decât prin „tu”, prin comuniune cu tine.

Îngăduiască dragostea dumneavoastră să citez: ***„De multă vreme, din tinereţea mea, eu Îl simt pe Iisus ca Fratele meu Cel mare şi unic. Faptul că creştinătatea L-a văzut şi-L vede ca Dumnezeu şi Mântuitor e un fapt care mi-a apărut totdeauna de cea mai înaltă gravitate. Un fapt pe care eu trebuie să caut să-l înţeleg, pentru mine şi pentru El, pentru taina Lui. Propria mea legătură fraternă în El n-a încetat să se întărească şi să se purifice şi eu Îl privesc astăzi cu mai multă ascuţime a spiritului meu; cu mai multă fineţe ca niciodată! Eu sunt astăzi mai sigur ca niciodată că Lui Îi revine un loc unic, important, în istoria lui Israel. Şi că acest loc - reţineţi - nu poate fi circumscris prin nici un fel de categorie obişnuită, omenească”.*** Că e dincolo de noi. E scânteierea în duh, ţâşnirea şi înălţarea în acest suflet către unicitatea Fiului lui Dumnezeu. Gândiţi-vă: din partea acestor fraţi ai noştri, evrei. Ca frate, aşa cum L-a trimis Părintele Ceresc: Mergi şi-Ţi mântuieşte fraţii!

Iar acum o a doua mărturie, iubiţilor. Din partea indienilor. Noi ştim cum, începând din veacul trecut, mai ales acolo, suflete înaripate de dumnezeiescul dor, L-au descoperit pe Hristos. Cum un Mahatma Gandhi a condus lupta de eliberare a poporului indian plecând de la cuvintele lui Iisus: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri!” Şi în această conştiinţă, de a iubi pe vrăjmaş şi de a-l învinge prin iubire de adevăr, ai libertatea; şi aşa a reuşit. El scotea Noul Testament din sân, citea Predica de pe Munte: „Faceţi aşa şi veţi fi liberi!”

Dar şi o altă mărturie: Mărturia lui **Tagore** dintr-un poem al său (care, împreună cu alte poezii, i-a adus cinstirea cu premiul Nobel în 1913) ***în care un bătrân căuta piatra filosofală, piatră care, lovind orice metal, îl preface în aur. Şi a mers de-a lungul râurilor tot ciocnind în lanţul lui încins împrejur, fiecare pietricică. A ajuns în Europa, într-o luncă unde nişte copii păşteau vitele; şi aceştia, deodată şi-au aţintit ochii la mijlocul lui şi nu-şi mai luau privirea. Atunci bătrânul s-a uitat şi el… şi a început să plângă în hohote şi nu se mai oprea. „Ce ai***

bătrâne?" Şi au venit şi oamenii localităţilor din jur. Şi el nu mai înceta: „Plâng pentru că am avut în mână piatra aceea...". El, pe unde mergea, lua pietrele, le ciocnea şi le arunca; că se plictisise să se mai uite. Şi lanţul se prefăcuse în aur; şi el plângea: „Am avut piatra. N-am ştiut să o preţuiesc şi am aruncat-o." Iar parabola era aceasta: Voi, creştinilor, spunea Tagore, voi europenilor, aţi avut Piatra nestemată care trebuia să transforme în chip divin chipurile voastre; şi aţi aruncat-O. Acea piatră a fost - şi este - Hristos. Piatra din capul unghiului, pe care n-au luat-O în seamă ziditorii. Iar Ea e în capul unghiului creaţiei întregi, al edificiului tuturor făpturilor. Aceasta era parabola pe care o da un indian, europenilor creştini: Piatra Hristos.

Iar astăzi, un alt indian **Sadalata** [?] - auziţi ce spune el despre Hristos, într-un cuvânt uluitor, intitulat „Iisus Hristos - dezlegat". Să vedeţi la ce legătură se referă el: [întreruperea înregistrării] ***„...N-ar trebui pentru multă vreme să mai fie de acum înainte perceput ca proprietate a comunităţii creştine sau a creştinismului ca religie constituită. Creştinismul aparţine lui Hristos, dar Hristos nu aparţine numai creştinismului; ci lumii întregi."***

El a venit la consiliul ecumenic de la Geneva - şi a vorbit aceasta: „Voi, creştinilor, a insista că Hristos… - nelimitat, cum Îl numiţi - înseamnă deci a nu căuta atât să despuiezi creştinismul istoric de Domnul său ci a exprima într-o cerinţă întemeiată în adâncime, aceea de a explica cum universalitatea lui Hristos depăşeşte toate frontierele. Hristos depăşeşte orice graniţă geografică, orice graniţă culturală, şi, tot aşa de bine, şi toate tradiţiile spirituale dintotdeauna."

Este mărturia, repet, uluitoare, cum alta n-a fost rostită până acum: Că în El e întreaga spiritualitate a lumii. Gândiţi-vă cât de trufaşi erau unii din alte religii, socotind că au religie veche, întemeiată. Dar astăzi vine întocmai cuvântul la mărturia dintru început, căci după chipul lui Dumnezeu-Cuvântul a fost zidit omul.

Şi acum vedeţi ce înseamnă Crăciunul: cum acest astăzi se deschide tot mai mult cu noi şi noi înţelesuri către veşnicia venirii Fiului lui Dumnezeu în lume şi a înălţării lumii către îndumnezeire. Să spună un asemenea om, al unei tradiţii spirituale cunoscute, că Hristos nu aparţine numai Bisericii creştine, ci întregii lumi şi în El sunt toate culturile lumii cu toate crezurile! Toate se vor lumina. Parcă simţi că aşa întâmpinăm mileniul al treilea! Nu simţim noi aici o deschidere, o înnoire a lumii?!

Voi încheia cu o mărturie directă: acum vreo trei săptămâni am fost cercetat, vizitat, de un tânăr din Israel, născut aici, în România. Copilărise aici. Apoi, emi-

grat în Israel, a crescut mare, a devenit om de afaceri şi a venit cu afaceri şi aici, în România. Şi se afla prin părţile Sibiului. Într-o seară căuta un loc să-şi gareze maşina, s-o ferească - ştim noi de ce. Şi s-a deschis o poartă - nu numai pentru maşină, ci şi pentru el. Şi l-au poftit, l-au găzduit; şi în acea casă - erau creştini, de la sine înţeles; aveau chipul lui Hristos descoperit în ei - a văzut icoane pe pereţii lor. Şi a văzut în ei, lumina şi iubirea lui Hristos. I-au vorbit cu atâta dulceaţă… L-au înfăţişat pe Mântuitorul aşa cum Îl cântăm noi, mai ales în colinde atât de frumoase! (Facă Domnul ca şi inimile noastre să fie tot atât de frumoase ca şi colindele.) Şi, spunând despre părintele Arsenie - omul lui Dumnezeu, şi alţii, cum crescuseră ei, atât l-a pătruns, încât Iohanan a hotărât şi s-a botezat. A mai umblat pe la Paris la o facultate de teologie ortodoxă - un an - şi n-a avut nevoie de mai mult.

Şi în seara aceea, grăind cu el, dezlegându-i şi arătându-i întocmai ce vă spuneam dumneavoastră, că chipul Fiului lui Dumnezeu e adânc în el şi în fiecare om şi aici e speranţa venirii tuturor oamenilor la Hristos. Că e chipul Lui. Nu doar o însuşire dumnezeiască. Ci chipul Fiului lui Dumnezeu. Şi atunci el s-a deschis mai mult şi mi-a spus: „*Părinte, când citesc Evanghelia, când mă rog, eu simt - cuvintele lui Iisus - că sunt cuvintele mele. Mă unesc cu ele. Gândirea lui Iisus e gândirea mea. Conştiinţa lui Iisus e conştiinţa mea*”. Şi, auziţi, cuvânt final: „*Eu nu sunt Dumnezeu; ştiu că nu sunt Dumnezeu dar ştiu şi simt că Dumnezeu e în mine. Că Hristos e în mine*”. Şi aşa strălucea pe faţa lui, faţa lui Hristos!

Şi, iubiţilor - un cuvânt de la inimă: Am simţit atunci o unire negrăită între un cuvânt al psalmistului şi o mărturie de ultimă oră a oamenilor de ştiinţă. Cuvântul psalmistului zice: „***Doamne, Doamne, unde mă voi duce de la Duhul Tău şi de la faţa Ta unde voi fugi? De mă voi sui în cer, Tu acolo eşti. De mă voi coborî în iad, de faţă eşti. De voi lua aripile mele de dimineaţă şi de mă voi aşeza la marginile mării, şi acolo mâna Ta mă va povăţui şi mă va ţine dreapta Ta***”. Parcă Îl simţi pe Dumnezeu privindu-te.

Am asociat aceste cuvinte cu o mărturie a oamenilor de ştiinţă: La un congres ţinut de câtva timp în Statele Unite, învăţaţi, astronomi,[...] - pentru ei întregul univers e un sistem zis cuantic, adică dincolo de materie, unde dimensiunile, parametrii materiei se transfigurează. Şi e conştient acest univers că din adânc, în esenţă, ne priveşte Dumnezeu. Universul întreg e o gândire. În adânc, e conştiinţa Dumnezeirii. Aşa spun oamenii de ştiinţă, întocmai cum a spus psalmistul: Conştiinţa - Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt - ne priveşte. Credeţi-mă! Am avut un moment - şi-l voi avea mereu - de cutremur sacru, ştiind că El Îşi caută chipul; chipul Lui să-l vadă în fiecare.

Parcă simţi cum te priveşte din adânc - iată, cum mărturisesc cu psalmistul şi oamenii de ştiinţă - Conştiinţa; Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt - Fiul mai ales priveşte către noi, să ne vadă. Să ridice, să înalţe chipul Lui în fiecare. Doamne! Cum se bucură un părinte ca fiul lui să fie chip al lui, strălucitor şi luminos! Cum mai mult - nu doreşte Iisus, Fratele nostru cu Părintele Ceresc în Duhul Sfânt?! Simţim că ne priveşte. ***Şi caută la fiecare dintre noi din adâncul existenţei cerurilor şi pământului, ca să vadă chipul nostru creat după chipul Lui, să vadă în noi lumină şi iubire, bunătate, pace şi dreptate, sfinţenie şi adevăr.***

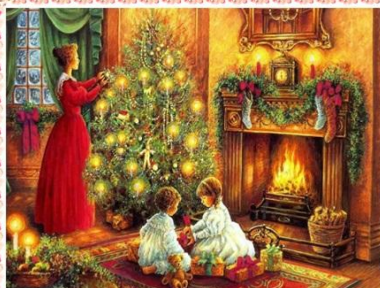
Iar noi, atunci mărturisim cu Sfântul Grigorie Teologul:

„Astăzi Hristos se naşte, slăviţi-L!
Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L!
Hristos pe pământ, înălţaţi-vă chipuri!

Ca El să recunoască în fiecare din noi, chipul lui dumnezeiesc, al Fiului luminii şi iubirii.

Amin.

Aripi de ingeri sa va atinga sufletul
si sa ia cu ei toate supararile,lasand
iubire,lumina si speranta in viata voastra!

Bucuria Craciunului
sa salasluiasca
vesnic in inima ta
luminandu-ti sufletul

